

Alle Husmødre køber
 kun den fær-
 ske Margarine som er den
 bedste der laas
**A/S THORSHAVNS MÆLKEFOR-
 SYNING OG MARGARINEFABRIK**

Javnaðarmenn

eiga at styðja felagsskapin við at melda seg inn í javnaðarmannafelagini.

Teir, ið ynskja at gerast limir í
Suðurstreymoyar Javnaðarfelag
 biðjast venda sær til kassameistarar

J. P. Henriksen, Tórshavn.

**GOTT OG BÍLIGT
 KOL OG KOKS**
 FÆR EIN HJÁ
Cl. Clementsen,
 TELEFON 319.

Fiskimenn, arbeiðarar

la. 0. og les. 0

„Føroya Social-Demokrat“,
 ið er
tykkara blað!

Minnist til at best, hvert á sín hátt,
 ein buksuppressararnir og rakiblæðini hjá
N. A. Eidesgaard.

Higar til hava eldslekkjarar verið ov dýrir, at fólk ikki hava
 havt eyvir til at eiga teir. Men nú selur N. A. Eidesgaard eld-
 slökkjarar fyri bara 5 krónur, so at flest fólk, sum vilja verja seg
 móti eldibrandi, kunna nú loysa seg.

3) Hans Dalsgaard: Búrhundar.

10

og sjevar um ræturnar, tað kenn eg siga sær.
 Tit skulu rokk smækka ein bita, lit á tað, og
 hundrað átti eg á tíð at læta tygum at teka fyri meg,
 so fæ tygum huppanar og hevdæðnið afturfyr.

Tað vóru ikki mjúk orð, ið Andress fekk, tá ið
 hann kom skutandi sær inn á kantónið. Hann skuldi
 viðgengja at gælda 50 krónur og sjálvandi beina fyri
 hundinum tann sama dag. Hertil skuldi hann lova
 at geva seg frá sum seyðemann, á mikkelmessu.
 Við hann góðviliga genga inn uppá hetta, skuldu
 teir skóna honum hesa ferðina. Tað var ikki tí, hann
 hevði als ikki fortjent tað, men tað var synd í konu
 og bernum. Annars mátti sakin til Havnar, og tað
 kom ikki at verða stuttligt.

Andress stóð og lúrdi, meðan tað stóð heitast
 á, men tá tað kom til, at hann skuldi svara nei ella
 ja, rendi hann eyguni í sýslumannin og spurdi,
 hvat teir hevdu sent boð eftir sær til. Hann átti
 ongan hund. Hann hevði einferð haft eitt eitt, men
 tað tók ikki, og tí hevði hann givið pápa sínum tað.
 Hin gamli hevði altíð verið so býttur av hundi, og
 ikki hevði hann sjálvur troystað sær at dripið hundin.
 Tað vildi so vera, fyri seyðmanninum var hundurin
 mest sum eitt húsfólk.

Sýslumaðurin var longu farið at spekjast. Hann
 óttaðist Andress, tá hatta lagið var á honum. Hann
 var so devul og illa royndur av honum; men Tóra-
 Samal rípaði nevan í borðið og læs allar bænir upp,
 at her skuldu ongar lygnir hjálpa. Hetta skuldi ikki

KNUD PETERSEN

Alt skósmíð gerast skjótt
 og væl úr hondum greitt.

Máltr. 315.

Málaraförretning.

Papp, tapet, mopololitur, alt
 málarafakinum viðvíkjandi! Best,
 biligast. — Orðir frá bygðum
 ekspederast umgangandi.

M. P. Jacobsen, Tórshavn.
 Telet. 323

Máling Tapet

Linoleum

Tlf. 81. Poul Arne Poulsen.

KUL-KOKS-BRENNE

**VALDEMAR
 LUTZEN**
 TELEFONER 16-68-176

Eisini tygum

vilja gerast vissur í,
 at tað loysir seg at
 lýsa, hert tygum
 royna eina lýsing í

„Føroya
 Social-Demokrat“.

Ringið til prentsmiðjuna
 máltr. 143.

**Keypíð frá teimum,
 sum lisa í
 „Føroya Social-Demokrat“**

Lad Deres Dynner og Fjær rense hos os.

Vi renser: Overdynner for 4 Kr.
 Underdynner for 3 Kr.
 Hovedpuder for 1 Kr.

Fjær renses for 1 Kr. pr. indleveret kilogram. Mindstetaks 3 Kr.

A/S Thorshavns Dampvaskeri.

Jeg har gode

SKRIVEMASKINER

til Salg!

Gode Maskiner for Kr. 125.00 og indtil Kr.
 600.00. Kr. 250.00 og Kr. 750.00.
 Den som vil købe en god Maskine bedes
 henvende sig til

HJ. HJALTALÍN TÓRSHAVN

**Bryggeriet
 Stjernen**
**Bryggeri, Malteri og
 Mineralvandsfabrik**

Hetta um alt Danmark gítta virki eiga
 arbeiðararnir í Danmark.

☆

Allir arbeiðsmenn eiga at styðja hvønn annan.
 Hetta er ein lóg, sum hvør upplýstur og ment-
 aður arbeiðari ikki á nakran hátt vil bróta.

☆

Tá, upplýsti føroyski arbeiðsmaður og slímaður,
 eigur tí hvørja ferð tú skalt hava eina øl, at
 krevja at fáa arbeiðara ølina:
„Stjernen“.

☆☆☆

☆☆☆☆

☆☆☆☆

Útgevarar: Javnaðarmannafelag.
 Blaðstjórnar: P. M. Dam, Tórshavn, býrgjaldmaður.
 P. K. Mouritsen, Tórshavn.
 Prentsmiðja B. Z. Jensen, Tórshavn.

11

verða, sum tá hann breyt ryggið á tarvinum. Men her
 skuldi skjótt koma ein upplýsing í, tað var bara at
 henta hin gamla á kortónið, hann mundi einki
 fara at vilja viðkennast nakran hund.

So varð sent boð eftir gamla Dáva, og tá hann
 kom dattardi inn á gólv við hægguni millum hend-
 urnar, smoygdi Andress sær út.

Um hin gamli átti ein ólóglegan hund, ið hevði
 gírgið og rísað bæði í bæ og haga í langa tíð?

Jú, jú, so var, hin gamli viðgekk og bað ið í
 kroppin. Hann var als ikki longur mentur at haða
 stýr á honum. Hvat skuldi gamla fólk við hund?
 Tað var púra bara fjantaveisin.

Nú verð sýslumaðurin so braneeggjaður aftur,
 nú tá Andress var horvin. Hann spurdi hin gamla,
 hvat óreinar hann hevði hund til. Hann hevði als
 ikki loyvi at hava hund. Tað var forboðið í Norsklóg.

Jú vælsignaður, sýslumaðurin. Hann visti væl,
 at tað var ólóglegt at hava hund, tá ein ikki var
 seyðamaður; men tað var so vorðið nú í bygðini,
 at skuldi ein ikki verða etin upp eftir oyrum av
 hundum, so var ein noyðdur at verja seg sum best.
 Serliga var tað eitt svartlekkur. Ja Guð reddi meg,
 at setur tað á afturpartin á næst, tá eg loysi mær
 buksurnar. Kers í tað, ið eigir, ikki at kunna geva
 tí so mikið inn í kjaltin, at tað snur!

Tóra-Samal leyp upp: Eg veit ikki, hvat eg skal
 tilsiga? Skal tú læra meg at rekja hund? Og heldur
 tú, at minir huncer troysta sær at eta tíra skitnu
 reyv? Nei tvi, eg kann bara siga sær tað, at ein

12

seyðahundur hevur størri rætt í bygðini, enn eitt
 tilíkt-lúsavætti sum tú.

Nei, er tað tú, ið eigur hin flekkuta? Væl-
 signaður skal tú verða, at hav hann inni um kvæðið.
 Eg skal siga sær í sannheit, at ikki tori eg undir
 bakkan fyri honum.

Sýslumaðurin var í ringum skorum. Hann kláaði
 sær beint niður í skallan við pennaskaffinum. So
 leyp hann upp við eina ræðuligari illbon. Hann sá
 lögnum vindeygad, Penn fara tuskandi við heima-
 ærinu midan móti kirkjuni. Hann skeyt vindeygad
 upp, so at tað reykt av stellingunum, og við grá-
 redd pinadi hann uppá, at hevði hann haft eina
 byrsu, so skuldi hann skotið handan búrhundin á
 flogi. — Øll vistu, at sýslumaðurin var ræðuskitur.
 Hann ræddist blóð og hevði aldri í livinum latið
 skot av.

Nú komu tey bæði, ærin og Pennur, tuskandi
 oman aftur. Andress stendur undir hjallinum. Hann
 hevur verið við hús eftir byrsu, og nú biðar hann
 eftir at koma skal í skotmál. Ærin leyp sum eitt fok
 upp um hvannarðin, og í tí at Pennur loypur
 aftan á, siktir Andress.

Tað brast. Hundurin hevur so nógv ferð, at
 hann skjýtt upp á garðin og verður liggandi deyður
 fræm eftir rættum. Tungan hekk úti, eyguni stóðu
 viðopin og størdu upp í vindeygad hjá sýslumanninum
 nettupp sum vídu tey sagt, at altíð skal tað vera tann
 minsti búrhundurin, ið má standa fyrri skoti.